
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

4MC3_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Camcı, Meral. 2021. "4mc3_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University.
<https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13482846.v1>.

Ben 1985 yılının kasım ayında Malatya’da doğdum. Üç yaşına kadar, hiç hatırlamıyorum o dönemi. Orada, işte bir köy evinde, ailem, işte dedelerim, işte babaanne, anneanne, orada onlarla yaşamışız. Sonra, üç yaşından sonra İstanbul’a taşındık. İstanbul’daki ilk günümüzden itibaren her şeyi hatırlıyorum. Travmatik bir şekilde taşınma hikâyesiyle...

Yani, taşınma genelde sonra biliyorum bunu. Sonradan anneme sormalarım. Taşınma genelde çocuklarda böyle travmatik bir şeye yol açarmış. Yani, büyük hikâyeler, ya büyük kayıplar. Öyle hafızanın bir yerinde kaldığı, işte söylüyor. O yüzden, işte taşındığımız için işte. Bizi getiren arabanın rengi ne, nereye indiğimiz, nereye geldiğimiz... Hepsinin hatırlıyorum. Taşındığımız mahalleyi...

Onların anlattığı kadarıyla babam orada bir kahve işletiyormuş, dedemle de beraber bir sinema işletiyorlarmış köyde. İşte, dedem Almancı. Onlar Almanya’dan gelirken bir sinema almışlar. Köy yerinde işte yaz akşamları sinema... Yılmaz Güney filmleri ağırlıklı olmak üzere. Bunu işletiyorlarmış. Babam da bunun çığırtkanlığını yapıyormuş. İşte, sonra onu bir kahveye çevirmişler. Yaz kış işletebileceği. Oradan bir şeyler var. İmajlar var yani benim için, anlattığı kadarıyla, böyle kafamda kalan bazı imajlar var.

Neyse İstanbul’a taşındık. Oraya parça parça, böyle ara ara gireriz. Babamda o dönemde, kahve işletmeye başladığı dönemde bir alkol şeyi başlamış. Yani yirmili yaşlarında bayağı içki içmeyi seven bir insana dönüşmüş. Buraya geldiğimizde de en eski hatırladığım şeye kadar hep babamın alkolle bir ilişkisi vardı.

İstanbul’da taşındığımız mahalledeki şeyler, işte komşular, işte akrabalar falan, hep böyle onu bir şekilde içkici olarak şey yaparlardı, bize yansıtırlardı... Nasıl anlatacağımı da tam bilemiyorum yani.

Yani ilkokula başladığım zaman, araları çok şey yapmıyorum, geçiyorum, ilkokula başladığım zaman daha böyle yalnız kaldık biz. Ablamla beraber, yalnız bırakıldık yani bir şekilde. Babam hep bir yerlerde, annem hep çalışıyor. Biz böyle kendi kendine bakmak zorunda kalan iki kız. İşte küçük bir evde, İstanbul’da... küçük bir mahallede, küçük bir evde, işte kendi ihtiyaçlarını gören, bir şekilde, iki tane çocuk olarak bırakıldık.

Yedi yaşına geldiğimde işte kardeşim doğdu. Kardeşim de hatta bize bırakıldı. Yani babam her zaman bir şekilde bir yerlerde ama gerçekten tam olarak yok yani. Fiziksel olarak, benim hatırladığım kadarıyla.

İşte annem kardeşimi bize bıraktı. Üst komşuya bizi... Bir şekilde onunla hem ona bakarak hem kendimize bakarak orada şey yaptık, yani yaşamaya çalıştık.

Hatırladığım bazı şeyler de kardeşimin işte, şey nöbetleri, boğmaca nöbetleri, işte acıktığında onun karnını doyurmak zorunda kalışımız, ona verdiğimiz yiyecekler, yemekler... Mesela çok küçüktü, daha kundaktaydı, annem yoktu. Biz ona pilav yedirmeye çalışıyorduk. Onu hatırlıyorum.

Biraz heyecanlanıyorum.... Kendi hikâyesini anlatmak biraz...

İşte babamın cezaevi süreci var. Onu böyle işte birtakım olaylardan işte cezaevine girme süreci, annemin işte, yani tutunmaya çalışması, kendini kabul ettirmeye çalışması, çevresine, bir şekilde akrabalarına. O süreç benim için çok şey, ağır. Çok kabul edemediğim, hâlâ böyle çok yüzleşemediğim şeyler. En eskiye giden de yani zoraki bir şey. Yani bize zorla kabul ettirilmeye çalışılan bir çocuk, küçük bir çocuk.

İşte sonra oradan taşındık, o evden. Sonra taşındığımız evde yine şeyler bitmedi yani, sorunlar bitmedi. Hep babamın bir tarafta kalan, o köydeki kahve süreciyle başlayan, işte alkol bağımlılığı gittikçe fazlalaşarak diğer tarafa da taşındı. İşte orada biz yine yalnız başına bir sürü sorunu çözmeye çalışan ve sorunlar da büyüdükçe, biz büyüdükçe gittikçe artan sorunlar. İşte kendi ihtiyaçlarımız gibi, kendi ihtiyaçlarımız gibi artan sorunlar bizim her taşındığımız evde, ondan sonra da taşındık yine, biraz daha artarak bizimle beraber hep böyle bir yük olarak gelmeye devam etti. Ben bunu her zaman kabullenebileceğim bir şey olarak, çözmem gereken bir konu olarak, çocukluğumdan beri hep ben işte ve kardeşim, diğer kardeşim, taşımakla yükümlü olduğumuzu hep kabul ettik. Ama ben ergenliğime geldiğim zaman fark ettim ki aslında bu benim yüküm değil. Bana ait değil yani, benim başka bir şey, başka bir yerde olmam gerekiyor. En azından zihinsel olarak, oraya ait hissetmiyorum kendimi.

Ergenlikle beraber daha böyle evden uzaklaşmaya başladım. Birtakım şeyler bularak. İşte evet. Kartal'da olduğumuz için çok da sınırlıydı yapacağım şeyler. Daha böyle politik bir şeyle takılmaya başladım yani çevreyle. ÖDP'nin TAV diye bir şeyi vardı, vakfı vardı. Toplumsal Araştırmalar Vakfı. Kartal'da en faal orasıydı ve oranın da işte şeyleri vardı. Tiyatro toplulukları vardı. Bir de gençlerle Arka Sıradakiler diye böyle, Arka Sırada Kalanlar diye bir dergi çıkarılıyordu. Onlarla böyle bir ilişki içerisinde olmaya başladım yavaş yavaş. Ve oraya gitmem benim için şey oldu gerçekten, kurtarıcı bir yer oldu. Çünkü bir ergen hissiyatıyla şey de yapabilirdim yani. Bambaşka bir alana da kayabilirdim. Ama oraya gittim ve beni çok ciddi anlamda, pozitif anlamda etkiledi. İşte oyunlar çıkarmaya başladık, hatta ben o zamandan konservatuvar düşünmeye başladım. Okumaya başladım. Çünkü bizim evde hiçbir zaman öyle bir ortam yoktu yani. Hani motive edici bir figür yoktu yani, anne, baba yoktu. Anne hep işçi ve çalışıyor, baba, evet bir şekilde çalışıyor ama her zaman kendi şeylerinde, travmalarında. Onun anne babasının getirdiği travmalarla kendini hep bir uyuşturmaya meyilli bir insandı. Çok da böyle zaten şey gibi değildi, yani baba gibi değildi. Daha, arkadaş gibiydi bizim için. Yani öyle bir figür yoktu. Dolayısıyla benim için orası başka bir şey oldu. Benim gelişimime çok büyük bir katkısı oldu.

Orada işte oyunlar çıkardık, festivallere katılmaya başladık. Ben kendimi keşfetmeye başladım. Yani evdeki şeyim de değişmeye başladı. İlgi alanlarım, işte izlediğim filmler, okuduğum işte kitaplar, dinlediğim müzikler, eve gelen arkadaşlarım. Bunlar hep böyle şekil almaya başladı. Sonra konservatuvara girmeye karar verdim. Oradan başka bir oluşuma kaydım. İşte bu defa Kadıköy'e doğru yavaş yavaş açılmaya başladık, bir arkadaşımınla beraber. Çünkü Kadıköy'de bir, Kartal'ın beş katı daha ciddi bir şey vardı, çevre vardı. İstedğim her şeyi bulabilirdim, bir şekilde.

Kadıköy'de BEKSAV diye bir oluşuma katıldık. İşte orası da işte bir vakıf yine. BEKSAV'da konservatuvara hazırlanmaya başlamıştık artık. Yani, o zaman şeydi. Kırtasiyeci Sokaktaydı. En üst katında bir tiyatro salonu vardı. BEKSAV'da da böyle

işte böyle kült filmler izlenir, işte cafesinde güzel sohbetlere katılır, işte konservatuvar sınavlarına hazırlanılır üst katta, işte orada çıkılır, işte bir yere gidilir. Hatta (...) benim için ta o zamandan beri var yani. Orada dinletilere katılır, falan. Böyle bir şey oluştu, zaman oluştu benim için.

Çok anlatamıyorum aslında söyleme istediklerimi de... Yine biraz böyle şey psikolojisine girdim. Yani bunların her birine gittiğim... İşte TAV'a gittiğimde böyle hissettim. Yani kendimi bulmaya başlıyorum artık. Yani okuldaki davranışlarım da değişiyor. Sanki evde bir sorunlar var ama aslında ben, oraya gittiğimde kendimi evde ifade edemediğim kadar, kendim olamadığım kadar, bir şekilde orada şey yapıyorum yani... Bir vesileyle, işte sanat aracılığıyla diyelim, işte, oradaki varoluşumla kendimi ifade ediyorum ve rahatlamış oluyorum. Orada, şişiyorum, şişiyorum evde, sonra oraya gidiyorum, kendimi daha rahatlamış hissediyorum. O çalışmalarda, işte egzersizlerde. BEKSAV'da bu bir kat daha arttı. Çünkü orada daha profesyonel bir şey vardı. Hem ben de büyümüşüm. İşte bakış açım daha böyle şeydi, yani şekillenmeye başlamıştı. Sonra oradan da yine başka bir şeye geçtim. Yani konservatuvarın artık bir üst aşamasında, hazırlık aşamasında başka bir yere doğru kaymaya başladım. O dönemde işte Semaver kumpanya yeni kuruluyordu. İlk açıldığı zaman işte Semaver kumpanyaya gittik direk, kursiyer olarak. Yani iki binlerin başıydı herhalde, evet iki binlerin başıydı.

Semaver kumpanyada bir yıl çalıştıktan sonra bir oyun da çıkardık. Oradan Eminönü Halk Eğitim ki, benim için hayattaki en önemli, en kıymetli şeydir, yani oluşumdur. Kaya İlhan oranın kurucusuydu. Zaten o da kendi çocukluğunda, Kaya Hoca oranın öğrencisiymiş aynı zamanda. Hareket laboratuvarı diye bir yer kurmuştu. İşte derslere, işte Zeynep Günsür, işte Tilbe Saran, işte Rüya Büyüktopçuoğlu, işte Deniz Boro gibi böyle hani çok kıymetli yani sanat tarihi anlamında hem işte pratik, teknik olarak bize müthiş katkılar sağlayan böyle hocaların olduğu bir alandı.

Oraya gittiğimizde de zaten artık böyle yani şeyin tam olarak parçası değil de kendisi olmaya başladığımı fark ettim. O, bütün o sahne sanatları, hareket, o bütün alanın iyice böyle bende olduğunu ve kendimde... Yani nasıl söyleyebilirim, yani önceden hep bir parçası olarak hissediyordum. Artık...

Yani orada çıkardığımız projeler, tanıştığım insanlar, hep böyle çok şey geliyordu bana o zaman. Büyük ve doğru... Kaya Hoca başta olmak üzere Kaya İlhan, işte Türkiye'nin ilk balerini, adanmış kendini... İşte Amerika'ya gidip işte hâlâ bale araştırmaları dersleri alan, -ki o zaman seksen yaşındaydı- müthiş bir insandı, donanım olarak.

Yani yaşadığım şey orada, kendimi buna adayabilirim, yani kendimi ve aynı zamanda sahne sanatlarına. Bu çok önemli bir varoluş şekli. Buraya adayabilirim kendimi gibi hissetmeye başlamıştım. İşte o dönem zaten konservatuvara hazırlık sürecinde, işte kazandım, okudum vesaire... Ama ev tarafında gitmeyen şeyler daha da katlanarak gitmiyordu. Hiç böyle pozitif bir şeye dönüşmüyordu. Benim evle büyük bir kavgam vardı her zaman. Yani annem müthiş şekilde kendini adanmış, işte, nerden artık... yani bazen yirmi dört saat eve gelmez, işte tekstil işçisiydi, biz onu hiç görmüyorduk zaten. Yani evdeki o babamın getirdiği bütün problemlerle, alkolik bir insanın getirebileceği problemler neyse... Onlar da çok detaylı, işte günlerce eve gelmezdi vesaire, hep bir şey çıkardı, işte borçlar, vesaire... Onlarla hep ilgilenmek

durumunda kalırdık. Ve annemi hiç doğru düzgün görmezdik. Annem işte kendini işe adamıştı bir şekilde. Belki de o da aslında hiç söylemiyor bunu, şimdi yüzleştirmede ben, -hâlâ ben barışmış değilim çünkü-, ben ama, kendimi işte size adadım, para kazanmam gerekiyordu, işe adadım gibi hep böyle bu tip cevaplar verirdi ama aslında şeyin farkında değildi yani. Nedir bir ebeveyn? Öncelikle yükümlülüğü hayata getirdiği çocuklarıdır, bence yani. Orada, yani, yüzleşemediği şeyleri sorumluluk olarak bize atıp büyük travmalar yarattı bizim üzerimizde, üçümüz üzerinde de. Mesela babam eve gelmedi, işte nerede bu adam, hadi arayın, çıkın, işte bulalım. İşte birileri aranır, işte babamın abisini arar, kendi kardeşlerini arar. Her zaman bizim üzerimizde böyle ağır bir baskı bıraktı. Yani babamın şeyini geçiyorum zaten. O bağımlılıkla getirdiği o ağır yükü geçiyorum. Bir de annemin de çok ciddi bir payı var bence. Çünkü ben ilkokuldayken hatırlıyorum ki, sokaklarda babamı ararken bir taraftan, annem benim elimden tutmuş. Mesela böyle bir kare hatırlıyorum. Babamı arıyoruz, nerede falan. İşte ankesörlü telefona gidiyoruz ki, jetonlu, birilerini arıyoruz, babam nerede falan. Ben o yolda çok iyi hatırlıyorum. Onu da hep bana söyledi yıllarca, sokaktan gelirken şey dedim, daha çok küçüktüm, sekiz, dokuz: 'Artık ayrılın, bence siz, bu adamı bırak artık sen.' falan gibi şeyler söylüyordum. Onu babama da söylemiş, babam, yıllarca hep bana bu yüzden şey yaptı. Sen benim olmamı istemiyorsun, zaten sen beni hiç istemedin gibi bir şekilde hep benim başıma kaktı.

Yani belki orada ben, biraz annemi kurtarmak istiyordum bu durumdan. Bir de kardeşlerimi de. Zaten ipe sapa gelmez bir adam, biz niye bunu çekmek zorundayız, biz artık bundan şey yapalım yani, kendimizi kurtaralım. Ta bunu o zamandan uyanmıştım aslında yani. Ama yok, bırakılmadı. Genellikle beni böyle şey, ev içinde dışladılar. Sadece bundan dolayı değil. Neyden dolayı? İşte ben gittim kendimle ilgili bir şeylere yoğunlaştım. Evin o, işte aslında benim de sorunum olmayan, benim de yükümlülüğümde olmayan, çözemeyeceğim, o böyle sorumlulukların, onlarla savaşılmıyorsa, işte kendim aslında, ben de varım bu hayatta, benim de yapacağım şeyler var diyerek hani kendi alanımı bulmaya çalıştım ve buraya kaydım. Bununla beraber hep şey oldu evde, yani dik başlı, işte bencil, işte kendi kafasının dikine giden. Çünkü bu istekler sadece şey değil yani, ben kursa gittim, geldim evde hayatıma devam ediyorum gibi değil, kursa gittim ama bir sonraki adımı da görmek istiyorum. İşte akşam bir oyuna gitmek istiyorum. İşte ben Amerika'ya gitmek istiyorum, gibi, böyle hani başka şeyler görmek istiyorum. Her defasında böyle farklılaşan, gelişen, değişen, dönüşen bir şeye dönüştü, benim için bir forma dönüştü. Nitekim yaptım da yani. Önce evden ayrıldım. Orada tabii ki bocalamalar çok yaşadım, işte çalışmak zorunda kaldım. Ben ilk ortaokulda çalışmaya başladım. İşte şeylere gidip, marketlere gidip böyle tanıtımlar yapıyorduk. İşte bir peynir markası mesela peynirini tattırıyor. O tip şeyler yapıyordum. Sonra böyle artık on sekizimi görünce cafelerde falan da çalışmaya başladım, restoranlarda, işte mutfakta. Zaten işte (...) parça parça o dönemlere denk geliyor. Yani hep kendi başıma şeyi bulmaya çalışıyordum ama bir taraftan şu sorgulamayı yaşıyordum. Yanlışım ben, yani içten içe alttan gelen bir ses, annemin sesi, babamın sesi, 'Sen yanlışsın.' Aslında belki direk onların da sesi değil, yani o toplumun sesi. Çünkü bir şekilde kız çocuklarına her zaman, kendi olmaması gerektiği, ama öyle davrandığı zaman da ya öyle, alttan alta cümle olarak her yerden veriliyor. Yani, kısa bir videodan, küçük bir yazıdan, bir şekilde, bir akraba sohbetinden, herhangi bir davranıştan, belki sadece sözel olarak da değil, davranışsal olarak da hep bir yerde

veriliyor. Benim için de hep artık böyle akrabalar, işte zaten o mahalle şeydi, yaşadığımız mahalle... Yani şuradan taşınıyoruz buraya gidiyoruz, buradan şuraya gidiyoruz. Yani ilçe değiştirmiyoruz mesela. Aynı sınırlar içerisindeyiz. Hep çevremde işte amcalar, dayılar, işte vesaire... Delidir ya, işte o bir şey beceremez, işte kendi kafasına göre hareket eder, dik başlıdır falan gibi cümlelerle hep böyle beni alttan alta şey yaptılar, işlediler. Ben de en kötü olan bu manipülasyonu aslında kendini öyle hissetmeye başlıyorsun. Çocukluğundan beri müthiş bir manipülasyona maruz kalıyorsun ve ben de artık kendime, ben deliyim ya, ben, aslında ben bir şey becerebilen bir insan değilim, işte yemek yapamam, işte yumurta bile kıramam, işte tiyatro ne ki zaten, hani... Yapıyorum bir taraftan, sahneye de çıkıyorum, gerçekten kendimi çok da iyi hissediyorum, ama alttan alta şey diyordum. Sahnedeyken de mesela, böyle içimden bir ses şey diyor: Yanlış bir şey yapıyorsun, sen zaten bunu beceremezsin. Ama aslında yapıyorum yani, yapma konusunda hiçbir sıkıntı yok. Yani beğeniyse eğer sonuç, hep sonuç cümlesi beğeni ya, birilerine sunduğunda aldığın tepki, seni var eden şey aslında hayatta. Yani genel öğretilerden bahsediyorum. Aslında senin içeride hissettiğin şey değil. Birileri tarafından beğeniliyorsa ve işte alkışlanıyorsa o zaman varsın gibi. Yani öyleyse, öyle de oluyor, onda da bir sıkıntı yok. Ama iç seste hep bir sıkıntı var yani. Artık o sıkıntı şey gibi yani, arıza, yani kemikleşmiş bir arızaya dönüşüyor. İşte kendini kabul etmemek. Yani ben hâlâ ara ara geliyor, yokmuşum gibi hissediyorum. Niye varım gibi hissediyorum daha doğrusu. Bundan, bu duygudan kurtulmak için çok fazla uğraşıyorum. İşte bu pandemiden önce de bir terapi aldım. İşte farklı şekillerde uğraştım yani bununla ilgili. İşte mesela, bir dönem bayağı yoğun şekilde ot içmeye başlamıştım. Yani hani kendimi artık orada şey yapıyordum yani nasıl diyeyim, iyi hissetmek için bir yöntem bulmuştum. İşte, mesela hayatıma giren erkeklerin sayısı gittikçe artıyordu falan. Ama herkese karşı da bu arada müthiş şekilde şey olmak, öyle olmaya çalışıyordum. Yani sahipleneyim, beni kabul etsin, ben kendimi, yani onda kabul gördüğüm zaman kendimi kabul edebilirim. Anlatabiliyor muyum, yani hani kendi var olduğum için değil de bir başkası beni kabul ettiği için varım ben. Aslında çok hastalıklı bir bakış açısı yani bir taraftan. Çünkü ailesi tarafından, toplum, ya da işte o akrabaları tarafından hiçbir zaman gerçek anlamda kabul görmemiş. Yani var olduğu için, onun için değil de işte onun çocuğu sadece, herhangi birisinin çocuğu, gibi bir şey göstermiş. Bu hâlâ böyle, dediğim gibi ara ara geliyor ama şimdi daha çok yüzleşmeye başladım bu durumla. Kendimi olduğum gibi kabul etme haliyle. Bunun için de gerçekten çok uğraştım.

O kadar çok şey yaşadım ki neresinden anlatsam bilmiyorum yani, gerçekten. Okul sürecinde işte, Güzel Sanatlar döneminde iyiden iyiye şey olmaya başladım yani. Sahneye çıktığımda işte, egzersizlere katıldığımda, -çünkü orada artık mecbursun, bir şekilde, çünkü söz konusu sınıfı geçip geçmemek. Bir de ben bursluydum. Yani geçmeme durumumda okuldan atılma durumumda ciddi bir para öderdim okula. Böyle bize şey imzalatırmışlardı. Ama kendimi o kadar iyi hissetmiyordum sahneye çıktığımda. Çünkü orada da şey var. Yine bir erk söz konusu. Okullarda da özellikle böyle hani, yetenekle kendini göstermek durumunda olduğun Güzel Sanatlar Fakültesi gibi yerlerde, hep böyle sınıfta bir erkek baskın, şey, rol, karakter tipi var. Mesela bizim erkekler, sınıftaki erkekler çok ayırıştırırlardı. Sahneye çıkarsın, şey yapar yani. Zaten sahne şu kadar bir alan. Bütün sınıf bu kadar. Şurası sahne, burası on yedi kişinin olduğu bir alan. İşte izler böyle garip sesler çıkarır. İşte dikkate almıyormuş gibi

davranır. Ama kendi sahneye çıktığında en ufak bir kımıldarsan eğer şey yapar, bozar, konsantre olamıyorum hocam, işte bu arkadaş şunu yaptı falan der. Yani, çünkü öğrendiği şey bu. Seni manipüle etmek yani. Hem kendi üzerinden hem senin üzerinden. Ama bunu yapan genelde şeydir yani, erkeklerdir. Hep bunu fark ediyordum. Fakültede müthiş baskın bir, diğer bölümlerde de işte plastik sanatlarda, sinemada, bizim oyunculukta müthiş baskın bir erkek şeyi vardır her zaman. Kadınları hiçe sayan, işte oyunlar da ona göre seçilir. Hiçbir zaman, mesela sene sonu oyunlarında bir kadın başrolün olduğu bir oyun olmadı. Her zaman işte iki erkeğin olduğu, kadının da işte yanda, yardımcı ya da figürasyon gibi, böyle işte takıldığı şeyler çıkarıldı. Yani hocalar da bunu yapıyordu zaten. Ve ben bunu fark ettim. Kendimi, ama geri çekmeye başladım. Çünkü ben çok disiplinliydim. Okula şeylerle beraber giderdim, temizlik görevlilerinin gittiği ilk servis vardı. Onlarla beraber gider, işte havuz bursu almıştım, böyle daha dinamik, şey olmak için her sabah yüzüyordum. İşte kırk dakika yüzer, ondan sonra sınıfa gelir, daha işte okulun, işte dersin başlamasına bir saat kala sınıfta egzersiz yara, -Kaya hocadan öğrendiğim şeyler- onları yapıp, işte bir dans eder, açılır, sonra başlardım derse. Çünkü benim şey değildi. Yani derse başlamak, hadi işte girdik derse başladık gibi bir şey değildi. Sahne sanatları şey olması gerekirdi. Yani başka bir disiplin gerektirirdi. Hem fiziksel olarak hem psikolojik olarak. O yüzden öyleydim. Ama yani bu dediğim şeyi fark ettikten sonra gittikçe kendimi geri çekmeye başladım. Çünkü savaşmak istemedim. Yani o erkek egemen dünyasıyla, sınıftaki en azından, yani bu savaşın çok gereksiz olduğunu fark ettim. Çünkü beni var edecek şeyin de o olmadığını zaten fark ettim. Mesela seçmelere giderdik, seçmelerde aynı şekilde hiçbir zaman baskın bir kadın hareketi yoktu. Biz zaten seçilirsek orada görünen biri olacaktık yani. Set ortamına gittiğimde de aynı şekildeydi. Ana kahraman bir erkek. İşte sen zaten üç yüz liraya gidersin. İşte kenarda çocuğunu emziren bir kadınsındır falan, yani. Öyle birine ihtiyaç vardır çünkü gibi...

Ya bunlar beni böyle çok geri çekmeye başladı ama geri çekildikçe de şeyi fark ettim. Belki de iyi oldu. Kadın hikâyelerine daha çok şey yapmaya başladım, ilgilenmeye başladım. Sonra kadın projeleri geliştirmeye başladım. Kadın hikâyeleriyle ilgili. Ama kendi başıma. Mesela bitirme tezim Dario Fo'nun Yalnız Kadınıydı. Ve sahnede olmadım. Fuayedede, avluda, tamamen kendi yarattığım, işte sahneleştirdiğim alanda, orada bitirme tezimi gerçekleştirdim. O müthiş tecrübeydi benim için. Tez danışmanım zaten (...) arkadaşız. Onunla müthiş bir birliktelik geliştirdik o zaman. Ve herkese karşı onlar da şeylerdi yani, (...) çünkü işte Gürcistan'da, stadyumda bin kişilik oyun yönetmiş, işte savaş sahnelerinin bilmem ne adamı, kahramanı falan, müthiş bir çevresi olan, işte dil bilen, oyun bilen, tarih bilen, falan bir adam. Kendi halinde, daha, hani şey, kıymetli gören seni, gözlerinin içine bakarak konuşan, yani benim için daha insani (...) çalışmayı tercih ettim.

O dönem öyle, sonra (...) vesile oldu, ben de (...) geliyordu bizim modern dans derslerimize. Orada kendi dans bitirme projesinde şey dedi: Herkes bir karakter seçsin ve bunu bize on dakika anlatsın, bunun hikayesini, neyse. Herkes bir şey yaptı, ben o zaman Güldünya'yı çok şey yapıyordum. Benim için çok, çok içselleştirmiştim yani. Çok, hikâyesi çok yoğundu bence, hâlâ hatırladıkça çok üzülüyorum. Orada dans bitirme projesine hazırlanırken fark ettim ki benim ona doğru bir şeyim gidiyor yani, hareket olarak gidiyor yani. Bunu, karakterle bütünleşmek gibi... Orada bir şey başladı.

Doğaçlama olarak. İşte bir ip vardı sadece, bir demire bağlı bir ip ve ben. Sahnede böyle bir doğaçlama bir şey başladı. On dakika onu yaptım ve fark ettim ki, herkes kımıldamadan, böyle pür dikkat şey yaptı yani. Hani ben onlara onu verdim ve oraya yoğunlaştılar. Sonra benim için kadın hikâyeleri orada başladı aslında. Yanız Kadından ziyade. Çünkü o da Dario Fo'nun yazılmış bir metni ya. Kendi kurduğum bağ ile, Güldünya ile başladı.

Dedi işte çıkışta, ben çok etkilendim. Çünkü senden bir şey gördüm orada ve istersen bunu annemle de konuşalım, şey yapalım biraz, üstüne düşünelim, çalışalım. Öyle çalışmaya başladım. Sonra işte bazı festivaller oldu. Bizim okulda festival oldu. Dans festivali. Bir de Karga'da bir festival oldu Galata Perform'da. Kadın hikâyeleriyle, onlarla ilgili festivallere katılmaya başladım. Ve güzel şeyler oldu yani. Onu böyle geliştirdik, yarım saatlik bir performansla dönüştürdük.

Sonra şey oldum, daha çok çekmeye başladı beni kadın hikayeleri. İşte üç tane kadının hikâyesini birleştirdim. İşte bir Birmanyalı bir kadın, boynuna halka takılarak, işte hayatları boyunca o halkalarla gezmek zorunda kalan bir kadın, biri Güldünya, bir de Afrika'da kadın sünneti konusu... Zaten bir şeyler okuyordum o süreçte. Böyle geleneksel kültürlerin birleştirdiği kadınlar. Ama hep benzer, işte birinin vajinası kesiliyor, klitorisi kesiliyor, birinin boynu kırılıyor, Güldünya zaten hani bizim hikâyemiz. Onları birleştirerek başka bir şey yaptım. İşte bununla Mardin bienaline katıldım. İşte, sonra İngiltere'de başka bir festival oldu, oraya katıldım. Orda başka bir şey buldum. İşte iğnelerden oluşan bir kostüm giyinen bir kadın ve etrafına sadece sorular soran ama izlenmeyen bir kadın. Sadece duyulan, bütün seyirciye işte bu körebe bantlarından dağıttım, seyirci izlemedi beni. Sadece hissetti. Onlara dokundum o iğneli kostümlerle ve sorular sordum gibi. Sonra işte Pipa Bacca'nın bir hikâyesi vardı. Onun öldürüldüğü süreçte işte otostopla şey yaparken Türkiye'de işte tecavüze uğradı, öldürüldü... Onun hikâyesiyle, işte Bıraktığı Yerden diye bir şey yaptım.

Kadın hikâyeleri ve iyice içine almıştı yani. Orada bir de bir oyunun, yazılan bir oyunun bir parçası olmak değil de hani ola ki bana rol düşerse bir parçası değil kendi içimden gelen şeyi keşfetmeye başladım. Çünkü benim hikâyem de zaten evde çok sorunluydu yani. Her zaman, en, en erken hatırladığım süreçten itibaren hep şeydi yani, var olmaya çalışan, işte kendini ifade etmeye çalışan, aslında deli olmayan, hani sadece, sadece normal bir insan, var, o kabul edilmesi gereken bir kişiydi. Onlarla birleşince böyle daha iyi hissettim. Ama bir taraftan para kazanmak her zaman çok büyük problemdi. Çünkü ailemden o süreçlerin hiçbirinde ne üniversitede ne yurt dışı Amerika, İngiltere, hiç birinde hiç bir zaman destek almadım. Aksine, babam şey yapıyordu. Gidersen, tamam evlatlıktan reddediyorum seni gibi, böyle hep bir çıkışlar yapıyordu. Annem de babamı kullanarak 'işte baban, şöyle yapar, böyle yapar,' falan gibi vaz geçirmeye çalışarak, yani çok uğraştı. Bir şekilde yaptım, fakat işte dediğim gibi para kazanmak gerçekten büyük problemdi. Bir taraftan çalış, yani bir taraftan setlerde kendimi ifade edeceğim de gidicem, ders vericem de bunu şimdi anlatıyor olmak belki çok ciddi bir yere tekabül etmiyor olabilir. Ama içerisinde olan, hem de Türkiye şartlarında tutunmaya çalışan bir sahne sanatları, hani bir oyuncu olarak gerçekten zordu. Ben artık yani bir iki seneden fazla (....) lisesinde çalıştıktan sonra, orada da işte oyunculuk dersleri verip, bütün bu öğrendiğim, hani disipline ettiğim, artık algılamaya başladığım şeyden yola çıkarak, böyle Kaya hocanın, Tilbe hocanın bize

verdiği o müthiş disiplin ve saygı, şeyle, kıymetli durumu oradaki öğrencilere aktarmaya çalışıp bir şeyler hep çıkarmaya çalıştım. Ama sonraki süreçte işte, para kazanamayacağımı yine fark ettim. Ve mutfakla ilişkileneceğime başladım. (...) sevgiliydik, onun evine taşınmıştım. Böyle bir fikrim olduğunu, hani artık bir taraftan tiyatro yapıp, tamam, bir taraftan da gerçekten para kazanabileceğimiz bir küçük mutfak açalım dedim. Ama hiç, gerçekten hiç paramız yoktu yani. Hani sıfır, bildiğin hiç paramız yoktu. Ama bir yerden, iki sene önce işte belediyeye bir proje vermiştim, canlı heykel projesi, şehrin farklı yerlerinde canlı heykeller. İşte kurulacak, belediye sponsor olacak, biz de bundan bir para kazanacağız. Belediye hiç beklemediğim anda projeyi kabul etti. Kadıköy Belediyesi. Biz bir anda o şeyin içinde bulduk kendimizi. İşte kostümler hazırlanıyor, işte şeyler yapılıyor, ön çalışmalar yapılıyor. Çevremdeki bütün o işte dansçı, oyuncu arkadaşlar organize ediliyor, kim, ne zaman, nerede duracak. Bir anda herkes para kazanmaya başladı ve oradan böyle yirmi otuz bin lira kadar, arasında bir para geldi.

Biz bir mutfak bulduk. On beş bin liraydı o zaman ve direk o mutfağı şey yaptık yani, devraldık. (...) öğretmenlikten artık çok bıktığı, yorulduğu bir dönemdi. Oyunu sonlandırmaya başladım. Artık festivale oyun çıkarıyorduk. Onu şey yaptım. Yavaş yavaş da hani, çok da iyi gitmiyordu. Mutfaka tamamen kanallanmış oldum. Yani biraz geri planda olmak istiyordum, hep. Yani, çok böyle ön planda olmak istemiyordum yani. Bunu çok soruyorum hâlâ kendime de. Farklı farklı cevaplar var aslında, tek bir şey yok. Yani babam mutfaktaydı zaten, babam hani iyi yemek yapardı ve çalıştığı yerlerde bir şekilde mutfakla şeydi. Yani iyi bir aşçıydı diyebiliriz ona. Ve evde buluşma noktalarımız hep masaydı. Bizim, babam için mutfak ve masa çok önemli bir yerdi. Biri gelsin, yani metrelerce uzunlukta, kuş sütüne kadar (...) kurulsun... ve orada kendini ifade edebiliyordu. Yesin, içsin, yedirsin, içirsin, doyursun... Böyle bir şeydi yani. Benim çocukluğumdan beri bu hep şeydir. Evin ana buluşma noktasıdır... Çünkü zaten onun dışındaki şeyler problemlidir... Ama masa, benim içinde şu anda öyle mesela. Birileri evime gelsin, arkadaşlarım yani... İnanılmaz mutlu oluyorum ve oradaki şeyler çok etkiliyor beni, yani sohbet. Seyredilenden çok, bu defa şey... Ne bileyim, yediren, içiren, işte bilmiyorum. Bunun bir anlamsal karşılığı yok herhalde, farklı.

Ya arkadaşlarım işte, mutfağın ilk açıldığı zamanlar, işte, tabii ki tiyatrocı, dansçı arkadaşlarım var. Herkes mutfağa gelip şey diyordu: Şu aslında dolabın içinde bir performans yapsan. Mesela sen şimdi bu dolaptan çıkıyormuşsun, işte hani sen bir etmişsin... Ha böyle herkeste bir şey, orayı da bir sahneye dönüştürme sevgisi vardı. Onu hiçbir zaman zaman yapmadık ama ben şey yaptım tabii sonra. Tam bitirmemişim... Örnek Suçlar diye Max Aub'un bir şeyi var, kısa oyunları var. Öldürme hikâyeleri. İşte 'onu öldürdüm, çünkü şunu yaptı' falan gibi... Böyle kısa kısa cümlelerden oluşuyor. Şey, Örnek Suçlar, Max Aub. Orda mesela o kaydı bulabilirsem gösteririm size de. Masada geçen, mutfak masasında geçen ve birbirini öldürdüğünü anlatan insanlardan... Böyle yemekler yeniyor, içiliyor falan... Böyle şen şakrak, ama şeyi anlatıyor yani, onu öldürdüm, çünkü şu yüzden öldürdüm diye, böyle bir şey tasarlamıştım yani. Onu oraya götürmüştüm ama mutfağa hiçbir zaman getirmedi.

Şimdi, bizim şu andaki mutfağımızda, bu ikinci mutfağımız, daha büyük bir yer. Burada da mesela devasa bir tezgâh var. O tezgâhın etrafında bazen şeyler yapıyoruz

işte. Herkes geliyor, arkadaşlarımız... Herkes bir şey pişiriyor, mesela bir kez pizza yaptık bir defa. Bir sürü malzeme. İşte yerken içerken böyle eğlenirken bir taraftan da biri pizzaya bir zeytin koyuyor, biri işte domates koyuyor, biri bir şey koyuyor onu pişiriyoruz, hep beraber yiyoruz falan. Onun etrafında yine böyle bir, hani performatif bir şey aslında, gerçekten, o anlamda bakarsak öyle. Öyle bir şeye dönüşüyor. Ben bunu çok seviyorum. Böyle bir var oluş şeklini çok seviyorum. Yani, çünkü benim için bu hayatın bir parçası. Performans hayatın parçası demek çok klişe bir şey belki ama, yani bu bir ifade biçimi. Böyle bir var oluş yani. Ve orada çok keyifliyim yani. Hani mutfakta bir şeyler üretmek... Şimdi yine mesela hiç kopamadım. Yine oyuncularla, yapımcılarla, işte yine o sanat ekibiyle, bir şekilde, hep bir ilişki halindeyiz. Ama içlerinde diyelim. Fakat yine mutfak tarafında hep böyle şeyim yani. ‘Bize ne pişireceksin, sen biliyorsun işte onun ne sevdiğini...’ Yani yüzlerce insan ve herkesin ne sevdiğini bilen, herkese de ona göre, artık ekiplerin de ne sevdiğini bilen, herkese de ona göre bir şekilde yemek yapmaya çalışan bir şeye dönüştüm ve ben bu arada tek başımayım yani. Mutfakta yemek yapan tek benim. Bir tane de yardımcım var o kadar. Yani yüzlerce kişiye yemek pişiriyorum artık. Restoran kısmı çünkü, onu kapattık. Biz artık tamamen reklam setlerine, moda çekimlerine, bazı konserlere yemek yapmaya başladım yani. Öyle devam ediyor. Şimdiki süreç de bu. Öyle yani benim hikâyem...

İlişkilerde... Yani dediğim gibi çok, bence çok fazla insan oldu gerçekten yani hayatımda. Hep, şey böyle işte tek gecelik biriyle, işte şey yapayım yani, bir ilişki kurayım da sonra hani gibi bir karakter, öyle bir yaklaşımım hiçbir zaman olmadı. Hep işte, ben de onu sever miyim acaba, o da beni sever mi gibi tecrübeler oldu hepsi. Çoğu yani...

Birkaç tane böyle uzun süreli ilişkim oldu. Bir tanesi üniversitenin ilk yıllarında başlamıştı zaten. Onunla gayet iyi gitti. Ama işte, sonra bir şekilde anlaşılmadık. Hâlâ görüşüyoruz. Bayağı severiz birbirimizi. Diğeri çok arızaydı. Mesela onunla da babamın ölümüyle beraber bitti. İşte o arkadaşla, çok arızalı bir arkadaştı, yani o süreç beni gerçekten müthiş etkiledi yani. Hâlâ böyle bazı korkularım varsa mesela, ondan kalmadır. Çünkü çok şiddetli bir hayatı olmuş onun da... Babası paranoid şizoidmiş, abisi öyleydi, bence kendisi de bir paranoiddi, gerçekten. Nasıl diyeyim, onunla bir dönem aynı evde falan yaşadık. Yani fiziksel şiddet, fiziksel şiddet bir kere gördüm. Ama ben de ona aynı zamanda şey yaptım, savunma olarak yaptım. Fakat psikolojik çok, çok yüklü bir şekilde psikolojik şiddet gördüm. Çok paranoyaktı. Yani yapmadığım şeyleri ben yapmışım gibi bana hep davranıyordu. Ve ben de artık ona inanmaya başlıyordum. Hani çok şey yapamıyorum yani... Biraz böyle çünkü kafamdan silmek için çok uğraştım. İşte şey, temel olarak bahsedebilirim belki hani. Şeydi yani, müthiş bir psikolojik şiddetle büyümüş, babasının zaten hastalığı ile beraber, onun ağır yükünü çok taşıyordu. Ve bence ondan arınmak için etrafına saldırıyordu. Ve o her saldırmada müthiş bir boşalma yaşıyordu. Sonrasında da şey oluyordu. ‘Ya ben öyle demek istemedim aslında, çok özür dilerim.’ falan. Yani rahatladıktan sonra kendini kurtarmaya çalışıyordu, benim ya da başkasının gözünde. Ama burada yıpranan hep ben oluyordum. Ve bende de müthiş bir, yani baba figürünün rahatsızlığından dolayı hep oraya şey yapıyordum yani, ha tamam, kabul ediyordum. Evet, devam ediyordum. Evet, düzelecek diye düşünüyordum. Çünkü zaten babamda da hep öyle düşünüyordum. Ha, evet bir gün düzelecek diye düşünüyordum. Ama düzelmedi hiçbir

zaman ve o da düzelmedi zaten. Ama ben, bu ki, bu çok önemlidir. Ne zaman ki onunla ilişkiimi bitirdim, o gün babam öldü ve böyle bazı göster... görüntüleri görmeye başladım yani. Hayatın getirdiği, hani bazı işaretler diyebiliriz belki. Bazı işaretleri görmeye başladım. O günden itibaren. Bu çok önemli bir şey aslında benim hayatımda. Niye bunu sana söylemedim bilmiyorum. Demek ki şimdiye denk gelecekmiş. Ve bunların da böyle, öylesine hurafe şeklindeki işaretler değil de zaten, hani bütünün içerisinde, aslında şey yani tetikleyen işaretler yani, olduğunu fark ettim. Çünkü insan da böyle bir var oluş aslında yani. Neyse, o gün uyandım ki, şöyle, ben onun evinde kaldım, ailesinin evinde. O da arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Babamın öldüğü günden bahsediyorum. Şöyle uyandım. Aslında uyanmadım, uyandığımı sanıyorum. Bedenim ruhumdan, yani ruhum bedenimden ayrıldı, kafamı tutup bir kovanın içine sokup sokup çıkardı böyle. Ve boğuluyorum, ama geri çıkarıyor, nefes alıyorum. Boğuluyorum, geri çıkarıyor, nefes alıyorum. Böyle nasıl uyanacağımı bilemeden kalktım. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşadım. Ve gözümü açtığımda bir koridorda kendimi gördüm. Ve onun odasında yalnızdım annesi içerde, abisi içerde ve o yok. Sonra telefon çaldı. Yani şunu hatırlamıyorum. Ben telefonun sesine mi uyandım, yoksa ben uyandıktan sonra mı çaldı, hatırlamıyorum. Kardeşim telefonda ağlayarak şey diyor: Abla babam intihar etti. Böyle kendime geldim. İşte sen –ben İzmir’deydim çünkü, o gün dönmüştüm, onlara döndüğümü söylemedim.- Sen hemen atla gel dedi ve ben direk işte onu aradım, erkek arkadaşımı. Aradım, işte çabuk gel, falan. Neredesin? Zaten sabah olmuş, yedi falandı. Böyle taksiye atlayıp Kartal’a gittik işte, hastaneye. Kardeşimi aradım falan. Babam, kendisi işte rakı yapmış, o dönem şeydi böyle, herkes deniyordu bir şeyler. Yeni yeni çok yaygın değildi. İşte alkol zehirlenmesinden. Yani bir sürü teknik bir şey anlattılar bize ama ben bilmiyorum yani tam ne konuyu da... Ve çok miktarda yapmış bu arada. Yani hani, gelip basılsa, hani bayağı ceza yiyeceği şekilde gitmiş. Fakat bir gece önce annem beni aradığında ‘babam sabah köye gitmek istiyor, ama ben istemiyorum, gidecek orda, işte içecek, dağıtacak, bilmem ne yapacak’ sen söyle. Ben anneme dedim ki ‘ben buna müdahale etmek istemiyorum, beni sokma, gitmek istiyorsa gitsin ya. Rahat bırak artık’ falan dedim. Bana kızdı kapattı, sabah da böyle bir telefon işte.

Hastaneye gittim, herkes hastanede zaten. Bütün herkes yani, çevremde olan. İşte girdim, dayımı gördüm. Doktor dayımı çağırdı. Böyle, hani çok olumsuz şeyler söyledi. Sonra içeri gelin dedi, içeri çağırdı. Dayım asansörden çıktı, zaten böyle elleri şeydi, yüzünü kapatmıştı. Anladım ki ölmüş. Böyle müthiş şok oldum yani. Orada yaşadığım şey, inanılmaz bir şeydi yani, gerçekten. Sonra ciddi bir hafıza kaybı yaşadım yani. Çünkü ben bazı şeyleri şey yapamıyorum yani, gerçekten kaldıramıyorum. Babamın kaybıyla beraber, böyle orayla beraber müthiş bir şey yaşadım. İşte böyle kaslarımı kontrol edemiyordum, bazı şeyleri gerçekten hatırlamıyorum. Ve o dönemde işte, o şeyle beraber, o erkek arkadaşımın tamamen artık bittiğini fark ettim yani. O da öldü benim için. Çünkü aslında onu kimin yerine koyduğumu fark ettim yani. Hep hayatımda hep arızalar çıkaran, bir tarafı reddederken o tarafta, aslında diğer tarafta kabul eden, kabul ettirmeye çalışan... Orada tam olarak fark ettim ki bu sen değilsin. Senin böyle bir tarafın yok yani.

Belki büyümek, bir adım büyümek... Hani büyümek de evre evre ya hani çünkü zaten... Orada, biraz daha yani farklılaştım. İşte sonra tabi ki onun takipleri, tacizleri

bitmedi. Devam etti. İşte, mesela evden çıkıyordum, -annemin evine taşındım tamamen-, bakıyordum, hissediyordum yani bir yerde, nereden çıkacak. Bakıyorum, evet oradan çıktı. Bekliyordum zaten, sonra işte kendimi kurtarmak için bir okulun içine giriyordum mesela... koleje girdim, yol üstünde bir kolej vardı, koleje girdim, hızlıca. Tesadüfen çok iyi tanıdığım bir hocayı gördüm. Beni görünce şaşırdı. Dedi, 'aaaa ne alaka sen neden buraya geldin?' falan. Liseden bizim halk dansları hocamız. Çok severdik zaten birbirimizi. İşte, şey dedim ben de: 'Sizi gördüm de, sizi görmüşken arkanızdan geleyim dedim' falan böyle diye, böyle şey yaptım. İşte orada uzun süre bekleyip kendini şey yapmak, kurtarmaya çalışmalar... Çünkü o beni böyle bayağı öldürmeye falan kalkıştı yani. Hızlıca sürdüğü bir arabadan kapıyı açıp işte aşağı atmaya çalışıyordu falan beni. Ama abuk sabuk bir konu yani. O kadar abuk sabuk ki... Niye telefonu kapatırken hoşça kal dememişim de hadi seni öpüyorum demişim, arkadaşına gibi... Mesela bir neden. Böyle saçma sapan bir sürü neden yani. İşte evdeyken bilgisayarımı kırmalar, bir sürü şey, şiddet aslında, yani gerçekten...

Sonra takipler devam etti işte, minibüse biniyordum, minibüsün arkasından devam ediyordu, takip ediyordu. İşte motoruyla, zaten acayip bir motor şeyiydi, kullanıcısıydı kendisi. Yani nasıl ölmemişim, gerçekten çok şaşıyorum bazı şeylere ya. Yani inanılmaz. Ve nasıl bir deli cesareti yani. Şimdi olsa, mümkün değil gerçekten... İşte bir uyanış gerekiyormuş demek ki yani hayatta. Ve o uyanış, dediğim gibi, çok özet geçiyorum ama, babamın ölümüne denk geldi benim için.

Sonrasında işte, (...) le tanışmam... ilk gördüğümde şeyi anlamıştım ben yani. Onun evini tutmak için, Craigslist'ten bulmuştum. İlk görmeye gittiğimde şeyi fark ettim zaten. Craigslist'de İngilizce yazmış. Bütün her şeyi, yani kendi bilgilerini falan da. Belli ki bu şey istemiyor yani. Türklerle muhatap olmak istemiyor. Ama ben yazdım, o da herhalde benim profilime baktı, bir gelin görüşelim, dedi. Öylesine bakmaya gittim, hani çok da umudum yoktu. Ama ilk gördüm, böyle karşıdan. Dedim ki: Biz bu adamla evlenmişiz, çocuğumuz olmuş, bir ömür boyu mutlu ve mesut şekilde yaşıyoruz. O anda onu hissettim. Yani şeyi fark ettim sonra. Hani görü, görü açılır ya... Öyle bir şey oluyor galiba. Bunu anneannem çok söyler bize. Görünün, hani gönül gözünün açılması gibi. Onu fark ettim yani. O babamın ölümüne denk geldi işte yani.

Öyle yani, başka ne diyeyim? Bir müddet sonra bir şey kurduk, kızımız var, çok tatlı. Yani çok seviyor, ben onu gerçekten çok seviyorum. İlk dönemlerde şeydim, hamileliğim biraz zor geçti. Çünkü oyun çıkarıyorduk, bayağı, hane, zaten doğurduğumda oyun tam çıkmamıştı. Böyle sahneye çok gittim, emzirirken bir taraftan prova yönetmek gibi. Orada çok oldum. Bir de mutfak da vardı zaten. Biraz karışık anlattım ama aslında doğumu tam o şeye denk geliyor yani. Çok yoğun bir zaman. Doğurmaya bir hafta kalana kadar çalıştım, iki tarafta birden de. Çok kilo almıştım. Biraz zor bir hamilelikti. Çok fazla vücudumda işte şişler. Ödemler vesaire vardı. Ama ben yine de şey istedim. Normal doğum yapmak istedim. Öyle de yaptım zaten. İlk hamile kaldığımdan itibaren, çok böyle müthiş bir şey hissettim yani ona karşı, hani çok güçlü bir bağ. Hiçbir şeye karşı taahhüt edemeyeceğim kadar yoğun bir bağ hissettim. Onu da daha çok hissetmek için de normal doğuma kendimi şey yaptım.

Hastanede çok fazla mümkün olmayacağını falan da şey yaptılar. Bir şekilde doktorlar onu yapıyorlar çünkü artık. İlla bir bıçak, bir şey kesecek, bir yerden de para

alacak falan. Ama ben son saniyeye kadar çok direndim gerçekten. Belki kendi gücümü de orda biraz şey yaptım yani, sınadım. İşte normal doğum yaptım ve ilk böyle kucağıma geldiği an müthiş bir şey hissettim yani. Çok güçlü bir bağ. Sonrasında onunla hep ben ilgilenmek istedim zaten. Annem vardı, annem mutfaktaydı. Oyuna, biraz provalara ara verdik. Bir ay kırk gün kadar. Çok fazla değil belki, o kırkını doldurduktan sonra tekrar devam ettik. Güçlüydü ama bazı dönemlerde şey hissettim tabi yani. Yani bana mı ait, bir şey oluyor gerçekten. Tam bilmiyorum ama... Çok seviyorum ama bu arkadaş kimdir, falan gibi. Yani dönem dönem bazı şeyler yaşadım yani. Hem duygusal... Çok şey olmadı yani. Bazı zorlukları oldu, beraber hani, bir de ben erken anne oldum yani aslında... 26 yaşında falandım. Kendi yaşıtılarına göre baktığımda, arkadaşlarımdan hiçbirinin çocuğu yok şu anda mesela çevremdeki. Benden büyük olanların falan da yok yani. Şimdi, şu nesil çok şey değil. Şimdi insanlar daha birey, bireysel yaşıyorlar. Daha, bilmiyorum, farklı bir şey var.

Yani çok güçlü bir bağ var aramızda. Her döneminde hissettiğim, -tabi ki ara ara gelen, hani bu bana mı ait gibi sorular, ama çok da yoğun olmayan, onlar zaten- hep şeyi hissediyorum. Ailemin bana yaklaşımı, hani hep kabul edilmeyen şey çocuk. Onu hep reddettiğim için, bir de isteyerek ve bilerek (...) hani hiçbir zaman böyle yaklaşmayacağım. O benim bir parçam ama o aynı zamanda kendi başına bir birey. Böyle bir temel cümleyle hep öyle yaklaştım. Tabi ki bocalamalar oluyor. Erken anne olmanın getirdiği, hani tüm bu hayat hikâyesinin getirdiği bir sürü şeyler oluyor. Ve böyle yaklaştım ve hep küçüklüğünden şeyi öğretmeye çalıştım ona.

Kendi tarafımdan anlatıyorum tabii ki . Kısa, büyük. Kendi başına yapabileceği şeyler. Mesela sorular sorduğunda ona asla genel geçer cevaplar değil, böyle kendinin anlayabileceği, en minik sorulardan itibaren, bu nedir'den bile başlayan, kendinin anlayabileceği, kendinin hani ona anlam katabileceği, cevaplar. Ona bırakan aslında, onun anlamasını sağlayan. Hep böyle şey değil yani, genel geçer cevaplar değil. Anlatabiliyor muyum ne demek istediğimi? Yani öyle bir yaklaşımla, ona yaklaşmaya çalıştım.

Mesela okumayı çok önemsiyorum gerçekten. Bir de böyle doğru düzgün şeyler okumayı... Böyle bayağı bebekliğinden beri hep bir şeyler okuduk ona. İkimiz de. Bir de önce bizim süzgecimizden geçirerek yani. Görülmüş, tesadüfen bakılmış, alınmış değil de tavsiyelerle, okunmuş, hani bakılmış... Ve onda öyle bir merak yaratmaya çalıştık. Öyle oldu, şey yani çok heveslidir böyle bir şeyler okusun etsin. Bir de böyle bilir yani., neyin ne olduğu... Bazı karakterler vardır. Mesela Pippi Uzun Çorap'a bayılır, işte kum kurduna bayılır, işte şeydir, bazı karakterler onun için kıymetlidir. Çok değerli benim için, gerçekten. Arkadaş gibiyiz.

Muhakkak var, kız çocuk olmasının etkisi muhakkak var. Yani zaten alttan, benim duygusal olarak taşıdığım bir şey var. Bir de koruma iç güdüsü var bende yani. Mesela işte, her yerde üstümüzü açmıyoruz, işte çıkarmıyoruz, herkese bırakmıyoruz. Mesela, hani bedenimizi herkese bırakmıyoruz. Bir şekilde içgüdüsel olarak koruma şeyi var yani. Bir şey var. Mesela anneanesi bu çocukken parkta mesela çiş gelmiş, parkın kenarına çişini yaptırmış. Ben doğru bulmuyorum yani, gerçekten doğru bulmuyorum. Bunu öğrenmemesi gerekir. Zaten şunu da öğrenmemesi gerekir. Hani kendi mahremiyetini koruması gerekir zaten. Hem de kız olsa da erkek olsa da. Bir de

uluorta her yere çışimizi yapmayız yani. Herkes çışini yaparsa o zaman çışten geçilmez ortalık gibi. Bu da önemli. Bunu mesela çok, bu tip şeyleri çok fazla, annemle hatta bayağı ağır tartışmalara girerek çok şey yapıyordum yani, anlatıyordum. Ama şey çok var, gerçekten, onu çok korumaya çalışıyorum. Yani öğrenmesi gerekiyor bence. Ben şunu yaşıyorum. Herkese güvenmemesi gerekiyor. Kendini herkese açmaması gerekiyor. Bu belki benim yaşadığım o ağır şeylerle alakalı yani. Bende biraz travmatik. Bir de çok duygusal bir kız. Müthiş duygusal yani. İşte pilav biraz sıcak olmuş diye bile ağlayabiliyor. Yani o tarafını biraz anlamaya ve hani şey yapmaya çalışıyorum. Sadece kendini işte, sadece duygusal olarak ifade edemezsin. Bu pilav sıcak da diyebilirsin sadece.

Anneliği anlatmak biraz zor galiba ya. Ama arkadaş gibiyiz, gerçekten. Müthiş güzel oyun oynuyoruz, böyle saatlerce karnı ağrıyor gülmekten. Ben de öyle. İkimizin ayrı bir dili var. Oyun dili var. İşte kediler oynuyor ortalıkta. Babası onları oynatıyor, ben onu seslendiriyorum, böyle gülmekten konuşamıyor falan. Çok böyle anlar, zamanlar oluyor, üçümüzün arasında. Yaratıcı drama yapıyoruz mesela, üçümüz hikâye yazıyoruz. Hani benim o tarafım güzel şekilde ona şey oluyor, yansıyor asında yani. Hani bunu şey, ukalalık gibi söylemek istemiyorum da bunu dönüştürmek bence eğlenceli, güzel. Dans ediyoruz mesela evde. Böyle bir konu buluyoruz., o konuya uygun işte danslar yapıyoruz falan işte. Küçük oyun yapıyoruz falan. Minik bir sahne oluşturuyoruz, işte oradan giriyor, kendi kendine bir şey yaratıyor falan. Öyle küçük hayati şeyler hoşuma gidiyor yani.

Evet ama onu gerçekten hep koruma ihtiyacı duyuyorum. Kaygı durumu, tabii zaten. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, kaygıyı aşamıyoruz yani. Ben bir de şeyim. Mesela benim annemle aram şu an gerçekten kötü. Anlaşamıyorum hiçbir şekilde. Özellikle (...)den sonra ben korumak istiyorum. Hep, öyle şey yapıyorum. Aslında kendimi korumaya çalıştığımı da fark ediyorum. Kendi çocukluğumu korumaya çalışıyorum. (...) belki de... Ya annemin yaptığı bir sürü şey bana o kadar yanlış geliyor ki. Çünkü ben çocukken müdahale edemiyordum. Yani, böyle yapma, diyordum, ama yapmaya devam ediyordu. Şimdi (...) ne şekilde yaklaşacağını, hep görüyorum yani. Bana yaklaştığı gibi yaklaşıyor, onu fark ediyorum. Onu öncelikle annemden korumaya çalışıyorum. Çünkü annem böyle çok şey dili olan bir kadın yani. Erk dili olan bir kadın. Erkekler başımızın tacıdır, gibi, hani bir şeyi olan, yaklaşımı olan. Kendinin hâlâ farkında olmayan, kendi gücünün hala farkında olmayan bana sorarsan, öyle bir kadın. Ve öncelikle onu annemin şeyinden kurtarmaya çalışıyorum. Annem bazı cümleler kuruyor mesela, ben böyle şey oluyorum. ‘Anneannesi öyle demesen keşke, hani şöyle desen.’

(...) anlar annem ağzı olan bir kadın. Biz Malatyalıyız, yani ağzı biraz şey, şive tam olarak demeyeceğim ama ağzı biraz daha kırık. Yani İstanbul Türkçesiyle konuşmayan biri. (...) dalga geçiyor. Bazı eski Türkçe kelimeler kullanıyor, anneannem de öyle, ben bile zor anlıyorum, (...) Geçen gün yine aynı şeyi yaptı. En son yani, bu çok yakın, üç dört gün önce. Dedim (...) çim ‘sen bu konuyla tam olarak neden dalga geçiyorsun?’ Dedi ki ‘İşte bahsana, böyle diyor’ falan. Anneannesiyle dalga geçti. Ben de dedim ki ‘bu niye dalga geçilecek bir şey?’ ‘İşte ama çok ilginç konuşmuyor mu sence de ‘falan... Şimdi herkes farklı şekillerde konuşuyor. Biz seninle bir Karadenizliye göre işte İstanbul Türkçesiyle konuşuyoruz, onlara farklı geliyor. Onlar

da işte o yaşadığı coğrafyadan, işte başka ülkelerden aldıkları, işte Rumlardan, Gür... hani bu kadar detaylı anlatamıyorum ama en anlayacağı şekilde, onların dilleriyle karışmış ve onlar da kendilerince yeni bir dil bulmuşlar. Bizim gibi konuşmuyorlar. Evet ama biz de mesela Malatyalılar gibi konuşmuyoruz. Ya da Erzincanlılar gibi konuşmuyoruz. Böyle anlatmaya çalıştım o yüzden başkasının davranış şekli bize farklı gelebilir ama onun yanlış olduğunu göstermez. Yani bunu anlayacağı şekilde, kendi çocuğumu da bildiğim için anlatmaya çalışıyorum, ama annem şey yapıyor. Bu böyle beş dakika süren bir konuşma. Evet aslında doğru söylüyorsun. Mesela tam yanıma aldım, (...) e (...) in konuşmasını dinlettim. Böyle biraz da parodik bir şekilde. Annem hemen şey yapıyor. Ben hiç rahatsız olmuyorum ki, sen niye çocuğa böyle şeyler söylüyorsun. Anne ben şimdi ne yaptım yani, hani ben çocuğa bir şey anlatmak istiyorum, basit bir şekilde. Sen niye tamamen, benim tezimi tamamen çürütüp hani, ben rahatsız olmuyorum ki diyor. O anda söyleme, onun yanında, bana söyle, di mi? Çünkü benim öğretmeye çalıştığım şey seni rahatsız etmesi değil, yani onu anlaması, bütün olarak anlaması... Bunun gibi başka şeyler yapıyor mesela. Ya işte parka çışı yapılabilir gibi, hani. Hani beni de çok, gerçekten çocukken de çok rahatsız eden, ifade de edemediğim, işte mesela, kolundan tutup şurup içirmeye çalışıyordu. Zorla, işte. İçmek istemiyor, bütün çocuklar istemez bir şekilde, 'kolunu sık' falan yapıyordu, 'kafasını tut.' Ya tutma, sıkma kafasını, başka bir şeye yol açıyor. Yani senin yaptığı her şey gerçekten başka bir şeye yol açıyor. Bırak, onu anlat yani. O yüzden ben kendi kavrasın, hani, kendi süzgecinden geçirsin ve daha hani daha onun birey olmasına yönelik bir şey, yaklaşım. Elbette ki yüzde yüz doğru değil, tabi ki bunun farkındayım. Zaten böyle bir kibirim de yok. Yani sadece kendi anneliğimde anlamaya çalıştığım, bütün bu anlattığım o süreçler, anlamaya çalıştığım şeyi çocuğuma ifade etmeye çalışıyorum. Hiçbir zaman da onu yargılar şey yaparak, yükleyerek falan olmasını istemiyorum.

Tabi ki müthiş insan yok yani. Dört dörtlük insan yok, onun farkındayım. Ama hem yanlış yapıyorken, bence, yani benim bakış açımla, hem de müthiş bir doğru, işte biz böyle çocuk yetiştirdik, hiç de bir şey olmadı, bak hâlâ yaşıyorlar. Hepsi turp gibi. Kızlarımız işte, ordunun içine girse sağ salım çıkar, falan gibi bir bakış açısını da kabul etmiyorum yani.

Şimdi ben, şu anda reklam setlerine yemek yapıyorum. Moda çekimlerine falan. Burada hep bir erk baskın bir şey var yani, yürütülüyor. O şekilde yürütülüyor. Erkekler baskın. Kadın çok fazla görmüyorsun. Kadınlar ya kuaför, işte dekor, vesaire gibi şeyler yapıyor. Bazıları, bazen yönetmen kadın oluyor ve etrafındakileri hep kadın istiyor. O çok nadiren oluyor. Ve ben çok ağır bir iş yapıyorum gerçekten. Yani hem bir taraftan sahayı organize ediyorum, bir taraftan mutfak, tedariki, yemekler nasıl çıkıyor, yüzlerce insana yemek pişiyor, işte sekiz on çeşit. Her öğünde, üç öğün yemek gönderiyorum. Hep muhatap olduğum insanlar erkekler. Şoföründen tut, işte tedarikçisine herkes erkek. Artık şeyi fark etmiştim. Herkes bana böyle şey gözüyle bakıyor. Ya sana da yazık, acıyoruz sana. İşte geliyorsun kadın başına, işte bu işi yapıyorsun ama aslında gerçekten hepsinin yaptığı işten daha ağır bir iş yapıyorum. Ve bana böyle bir şekilde bir psikolojik şiddet uygulamaya başlamışlardı. Bunu fark ettikten sonra... Ve işte mesela, bir tanesi geliyor, bizim kullandığımız tuvalete giriyor, fermuarını kapatarak kapıdan çıkıyor, falan. Ben bunu fark ettikten ve bu adamların

yaklaşımını fark ettikten sonra şöyle davranmaya başladım. ‘Tuvalete girme, giremezsin benim tuvaletime, çık.’ İşte mesela biri malzeme indirirken arabadan, işte masayı fırlatıyor, tabureyi fırlatıyor, ‘tamam, ilişkin kesilmiştir, artık gelme, çalışıyoruz seninle. Paranı bir ay sonra alıyorsun.’ Yani normalde insanlara ödemelerini hep böyle hemen yaparım, hiç böyle para problemi yaşamayız. Mesela bu tiplere böyle, gayet anlayacakları dilden bir yaklaşım geliştirmeye başladığımı fark ettim. İşte, ‘getir, oraya indir, bırak, sabah şu saatte aç, yap, çayını demle, götür, işte şu sete gideceksin’ falan gibi. Ya da işte sahada çalışan prodüksiyon amiriyle, yapımcıyla falan konuşacaksam da ‘parayı öde, ödemiyorsan yasal yollara başvuruyorum hemen.’ Yani böyle daha keskin, net, onların anlayacağı dilden bir yaklaşım geliştirmeye fark ettim. Ve işler gayet yolunda bu arada yani. Yani şu anda diyalog sorunu hiç yok. Çünkü diyalog sorunu ne zaman başlıyor? Sen nezaketini koruduğunda, hani insani davrandığında, -aslında cinsiyetle alakalı değil- davrandığında o sana şöyle bakıyor: Kadındır ya, falan, işte, buna da biz her şeyi yapabiliriz.

Mesela yersiz konuşmalar. Ben sete gittiğimde müthiş yersiz konuşmalara maruz kalıyordum. Bir ara setlere gidip denetliyordum. Artık hiç gitmiyorum. Orada da aynı davranışı göstermeye başladım yani. Net, kesin, böyle anladığı yerden, hani belki de biraz psikolojik şiddet uygulayarak, onun anladığı gibi. Öyle davranmaya başladım ve işler gayet yoluna giriyor yani böyle davranınca.

... dünyasında, evet, erkekler gibi, tırnak içinde, hani gayet de oynayarak bu arada yani. Ben o insan olduğum için değil, çünkü gerçekten tanıyanlar, çalışanlar, hani orada şey yapanlar biliyor.

Bir de bu arada ilginç bir şekilde bizim mutfakta çalışan erkeklerin yüzde doksanı gey. (...) da çalışan arkadaş da gey. Ondan önceki iki aşçımız da öyleydi. Bir tane daha bulaşıkçımız vardı o da geydi. Yani bir şekilde aslında bizim içimize giren ve bizimle çalışan erkeklerin, farkında olmadan, ya da bilmiyorum farkında olarak, feminen bir şeyi, kaba değil de daha böyle feminen bir tutumu, yaklaşımı olması benim için daha kıymetli yani. Çünkü böyle kaba bir erkekle çalışmaktansa, çünkü her şeyi yapıyorlar yani, birkaç tane öyle de geldi. Birkaç gün çalıştı zaten. Böyle hemen asılıyor falan mesela. Hemen bir boşluk yaratıp sana bir cümleyle, bir şeyle bir yaklaşım gösteriyor yani. Tek başına mutfakta çalışan. Hatta bir tane şey dedi. Karşıdaki bir apartmanın görevlisiydi, bir ara bulaşığa geliyordu bize. Şey dedi: Ya abla valla sana da bravo ha, benim gibi bir erkekle mutfakta tek başına çalışabiliyorsun. Senin gibi kadınları tebrik ediyorum aa, falan dedi. Dedim ki sen kendinden bu kadar korkuyorsan ben niye senden korkacağım ki? Sen kendinin korkulacak bir tarafı olduğunu mu düşünüyorsun? Dedim. Bitirdi bulaşığı. Dedim ki: Bir daha çalışmayalım, istersen gelme